

Lagsavis for
U.L. Daggry
Alteren

Nr. 4 - 1996

HEIMHUG

NÅ ER DET JUL I 63EN,
OG ALLE GLÆDER SEG.
DET ER EN KØSELIGT^{6.}
ÅR PÅ HJERTET
ØNSKER ALLE EN GOD
JUL OG ETT GODET

NYT TÅR.
FRÆBEATE
BRASETH
ÅR

Lederens Leder

Hei alle medlemmer.

Så er etter et år på hell og julen står for døra. Etter et år på godt og vondt for oss Alterværinga.

Det vonde må være rådmannens kloketro på at han kan løse alle Ranas økonomiske problemer bare han får lagt ned skola vår.

Det gode må være det som kommer ut av denne saken, nemlig at vi blir mere og mere sammensveiset her utover Alteren. Vi har fått lære oss hva samhold og engasjement betyr, ja vi har til fulle fått erfare at «sammen kan vi flytte bjerge»

I og med at dette er siste nummer av HEIMHUG i år, så vil jeg benytte anledningen til å rette en takk til alle som på en eller annen måte har bidratt til at året 1996 er blitt et suksessår hva angår driften av laget, og dermed bidratt til at vi har et så godt miljø som vi har her på Alteren.

Det er imidlertid svært viktig at så mange som mulig bidrar med litt også i året som kommer, for da blir det ikke så mye på noen få.

Som noen av Dere allerede vet så er teatergruppa i gang med et nytt «prosjekt». Hva innholdet går ut på skal jeg ikke røre her.

Idrettsgruppa har satt seg fore å få til veie ei ordentlig brakke ved cupløypa på Bakkamoen og hovedlaget må skaffe tilveie nok penger til ny fyrkjelle på Steinrøys. Joda, det er nok å ta fatt i så bare kom igjen. Vi trenger ditt bidrag, stort eller lite.

Som avrunding på denne artikkelen vil jeg på vegne av styret i U.L.Daggry, ønske alle Alterværingar enten de nå bor i Bodø eller på Alteren ei riktig god og fredfylt jul.

Hilsen Lars Forsbakk

God jul

HØSTSOARE 96

Det vart faktisk høstsoare i år og, med nød og neppe. Men fæsten va bra den, mye takket være «Arnes etterlatte». Musikken va «trollbra», så nån sa. Særlig vokalisten, han Steinar Henriksen utmerka seg. Synd dæm e opptatt tel næste fæst. Komiteen laga som vanlig fårikål tel hovedrett, og servert kaker tel dessert. Fårikål frista ikke alle, og komiteen va grei og møtt en række ungdomma på halvveien. Før en hundrelapp fikk 13 fæstera kom litt seiner ut på kvel'n. De fleste som undertegnede snakka med syns det va positivt at så mange unge hadde fønne veien tel Stenrøys den her kvel'n. Bursdagsungen Karianne hadde det ihvertfall arti i lag med vænnan sine... Telsammen tælt komiteen 70 tilstedevarende.

△
Karianne Gjelstad
Ørjan Klausen
Randi Fjellheim

Ingvild Gjelstad
Herr(?) Olsen

Dagny Krommen

JULEVERKSTED PÅ SKOLEN 20. NOVEMBER-96

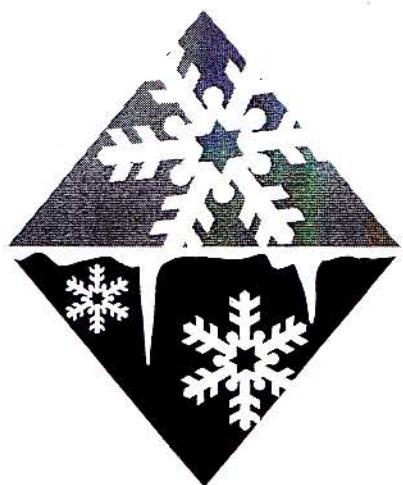
På initiativ fra foreldrene ble det bestemt å arrangere et juleverksted for elever, foreldre og lærere. Man ønsket å gjøre noe sosialt sammen der juleforberedelser var utgangspunktet.

Klassekontaktene fikk i oppdrag å planlegge /organisere. Etter tre trivelige kveldsmøter var alt i boks. Oppgaver ble delegert til foreldrene på alle klassetrinn og programmet ble "i detalj" satt opp. Med så mange mennesker og så mye som skulle gjøres på 3 timer, måtte vi ha klare meldinger om når, hvor, hvem og hvordan ting skulle gjøres. Både store og små var kjempeflinke slik at opplegget fungerte utmerket!

Elevene ble delt i 4 grupper på tvers av klassetrinnene. Aktivitetene var spredt på 4 stasjoner; pepperkakebaking, snekring, veggildeproduksjon og klippe-lime-stasjon. 2 foreldre var ansvarlige på hver stasjon. De øvrige foreldrene fulgte sine barn. Gruppene rullerte og oppholdt seg en halv time på hver stasjon. Halvveis hadde vi en pause med kaffe, brus, boller og nybakte peppekaker! I tillegg spanderte TINE, gjennom en populær pappa, fromasjbeger på alle sammen.

Som vanlig når det arrangeres noe på skolen, er oppmøtet svært bra. I tillegg hadde flere lærere, også med egne barn, tatt seg tid til å komme.

Resultatet fra juleverkstedet manifesterte seg i flotte papirjulekurver og lenker, gode pepperkaker, et stort, kjempefint veggbilde med fire julemotiv og sjølsnekra brikke til å ha under varme kjeler - kanskje årets julegave i mange hjem? (ikke si det til noen!) Skolen har fått beholde veggbildet som minne og til pryd for alle brukere. I tillegg ble resultatet at 36 elever, ca like mange foreldre og 4 lærere med familie, hadde hatt en aktiv og trivelig onsdagskveld. Kanskje kan dette bli en tradisjon å bygge videre på?
Hilsen fra Britt Nancy Westgaard

"Han Johan i forsen"

Et intervju av og med Karsten O. Lillealter, 2. desember 1996.

Det piper i telefonen i Litjalteren.

- Karsten Olaus værsågod!
- Goddag, det e ho Ann Elise i Markjen - ha du skreve nokka åt Heimhug?
- Ke? Sku eg skriv, det ha eg vesst glømt bort! Eg e vesst begynt å bi hålaus.
- Ja, du lova for ei tid sia at du sku skriv om han Johan i forsen?
- Når du sei det, så hus eg på det. Då e det vel ikkje nokka nåde lenger for en stakkar?

Det var det ikke og dermed måtte skrivesakene fram. Og her er det jeg vet om han Johan Anderson:

På folkemunne ble han kalt "Johan svensk" og "Johan i forsen". Johan var født i Sverige ca. 1795. Han kom til Almlia i 1824, der var han dreng. I 1828 var han dreng 'med Skjæran. I 1835 er han registrert som strandsitter her i Lillealteren.

Johan var en nevenytig kar, og snart begynte han å interessere seg for forsen i Busteråga, her i Lillealteren. Her skaffet han seg etterhvert ei stue med verksted og smie i den ene enden. I tillegg hadde han oppgangssag. Han utnyttet fossefallet til drift av sag, esse, dreibenk, slipe- og borreutstyr. I 1841 fikk han kongelig bevilgning til å sage fire tylster tømmer i året. (All granskog var på den tid verneskog). I sinia laget han laser, bjoler og lamper for lyse (tran), siden også for olje. Han laget også spinnrokker.

På ettersommeren ble elva her ofte svært lita, da som nå, og da kunne det bli for lite vatn for Johans maskiner. Dermed demte han opp elva om natta, og fikk vatn nok om dagen. Dette likte ikke Sletta-karan, og forholdet mellom dem og Johan ble svært lite godt. Johan fant da ut at han kunne demme opp Åtjønna. Dermed skulle problemene være løst!? Arbeidet ble raskt utført. - "Og vannet steg!"

Så var det en fin solskinnsdag, nærmere bestemt 19. august 1839. Solskinn på denne tida av året betyr høyvar. Det var høybreier på elvenesene i Markjen, på Sletten og i Lillealteren. Plutselig steg elva - og tok med seg høybreiene! Katastrofe! Syndflo! Best å lese sitt fadervår, for nå er det slutt! Men like snart som elva steg, sank den til sitt normale leie igjen.

Abel Andersa på Sletten fant da ut at dette måtte Johan ha vært mester for. Dermed fikk han sin nabo Kristoffer Kristoffersa med seg, dro ned til fossen og rev ned mange av Johans innretninger. Johan stevnet Abel til forliksrådet 7.10.1839 og krevde vederlag for at arbeidet hans hadde måttet stå stille en tid.

19.2.1841 ble Abel og Kristoffer dømt til å betale 40 spesiedaler til statskassa, og 20 spesiedaler i skadebot til Johan for "begaaet hærværk ved voldelig å ha nedrevet demningsinnretninger hvorfra var ~~at~~ tilstrømmede til Johans fem forskjellige maskiner."

Her slutter det jeg vet. Men fossen er full av merker etter Johans arbeider der. Bl.a. står arbeidsbenken i smia, en stor flat stein med masser av fester for diverse redskaper, såsom ambolt m.m. Videre har jeg en masse jernbeslag som har vært på saga hans. Helt sikkert laget av Johan sjøl.

Videre vet jeg av tre av hans oljelamper, "Johanlamper". Den fineste av dem står hos Ann Elise og Jon Altermark.

Hvor ble det så av han Johan? Personlig tror jeg at han dro til Amerika. Kanhende nettopp Johan ble ansatt som smed hos Mister Henry Ford?

Jon Altermark forteller:

Da jeg rev eldhuset her på gården, midt på syttitallet, fant jeg tilfeldigvis en rustklump i gulvet som jeg ville kikke litt nærmere på før den gikk i rasket. Da jeg begynte å fjerne rustet, kom det fram noe som kunne ha vært ei oljelampe. Tankene gikk da straks til Johan-lampa, på folkemunne kalt "Johan-eista", som jeg hadde hørt beskrevet av min far. Kunne dette være ei sånn ei? Da jeg ved et senere høve kom i prat med Karsten Olaus, fortalte jeg om dette, og han ble selvfølgelig i fyr og flamme og la ut om steinen i forsen (se intervju) hos seg sjøl. Dette måtte vi prøve. Ved første anledning tok jeg lampa med til Litjalteren - og det stemte akkurat med ett av hullene i steinen.

Her sto vi altså med ei lampe og formen den var laget i!

Karsten O. tok da og pusset opp lampa til det vakre klenodium den er i dag. Lampa er rund, formet som to halvmåner skjøtet sammen på midten, med en pik under til å hakke fast i sengestolper og lignende. Meget fint handarbeide, for skjøten er vanskelig å se. Og hva han kan ha brukt som skjøtemiddel, på den tida, for mer enn 150 år siden, skulle vært artig å vite.

Hos oss står lampa i glass-skap og minner om den svundne tid, før elektrisiteten gjorde sitt inntog.

----- * -----

I gardshistoria for Rana står følgende, på side 483 (Litl-alteren):

Strandsittaren "Johan i forsen", Johan Anderssa, hadde sag etter bevilling 17.5.1843. Etter skjønnsforretning 2.8.1841 kunne han sage 4 tylfter tømmer om året. Johan dreiv "fem forskjellige maskiner", m.a. smie og dreiebenk, med vasskraft. Han hadde sprengt ei over ein meter brei og djup renne i berget aust om mølnhusa og bygde stua si over renna, med vasshjul under. Trevyrket tok han i Slettaskogen.

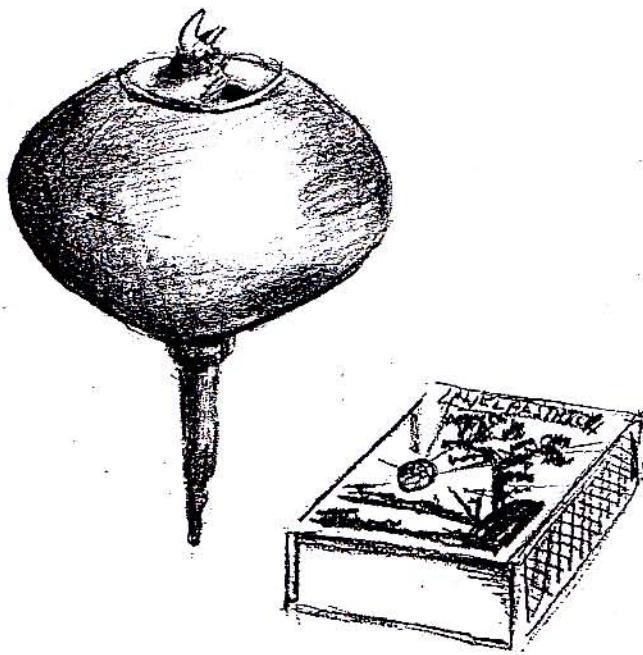
Til slutt vil jeg nevne at ingen av dem jeg noen gang har snakket med, har hørt at "Johan i forsen" hadde hverken kjerring eller unger. Men ifølge Per Hellerviks protokoller ble 10.10.1830 Johan Andersson f. i Sverige og Gjertrud Dorthea Arntsdr. f. i Almlia, gift i Mo Kirke.

Ifølge samme kilde utvandret 22.4.1865 til Amerika svenskfødte Johan Anderson, 70 år, og hustru Gjertrud Dorthea Arntsdr. 63 år.

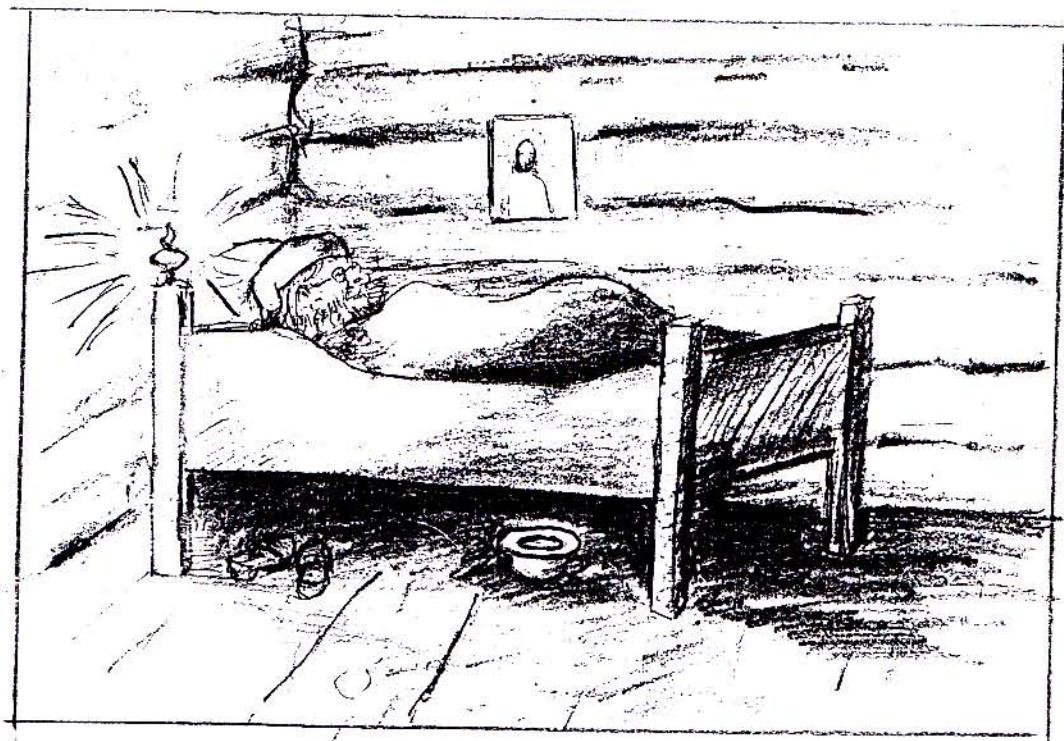
Dette er nok den omtalte "Johan i forsen", da ingen andre i gjeldende tidsrom "passer".

Jeg har lurt svært på hvem denne Gjertrud Dorthea var, da jeg ikke har funnet henne født noe sted. Det nærmeste jeg kommer er da en Dorthea Arntsdr. f. i Almlia, døpt 27.3.1803 i Mo Kirke, født utenfor ekteskap (men foreldrene giftet seg senere) av Arnt Nilsen fra Hammeren som ble bruker på Heien i Altermarka og Gjertrud Andreasdtr. Alqli. Deres datter Ellen f. 1818 ble gift med Kristoffer Kristoffersen, de ble brukere på Heien etter Arnt og Gjertrud.

Ann Elise.

Fyrstikkeska er tegnet ved siden av
for å vise størrelsen på lampa

En gift kvinnes bekjennelser

Kjære venninne!

Som verden idelig går rundt, så går bestandig ryktene både land og strand, at det skal vanke neverett mellom min mann og meg. Jeg vil nå derfor gripe pennen for derved å gjendrive falske rykter og åpenhjertig og sannferdig fortelle deg at jeg vandrer min fremtid glad imøte, og jeg kan vel si deg at jeg trives beständig siden jeg ble gift ... jeg lever så u-beskrivelig godt, og vi har det så interessant og hyggelig som det står i min makt å beskrive det, og flere kan få det sånn om de vil si et 'ja' dertil.
Venninne! Jeg råder deg til at du aldri må avslå noe ektskapstilbud, men så snart som mulig gifte deg, så sant du ønsker å leve lykkelig, for hva er vel behageligere enn å få en mann om er snill, jeg kan av erfaring forsikre deg at du aldri vil angre den dag du lot deg vie til ektestanden, men heller føle deg takknemlig for mine gode råd.

Og skulle din mann bli som min, da vil du bli fornøyd og glad, i aller høyeste grad bli elsket og aktet av alle mennesker, både slekt og venner, bli husmor og nytte livets høyeste goder.
Vi for vår del lever sammen som taborers venner, der intet fattes, og har alltid kontanter og sørger aldri for den dag i morgen; min mann tjener penger som sand, så ingen kan si vi er til byrde og lever av andres slit og slep, men vi lever livet sorgløst hen i sus og dus.
Min mann er også kjent som den den største praktiker blant forretningsmenn og den klokreste praktiker som lever på hele jordens overflate, har en sunn dømmekraft og er full av dyktige egenskaper.
Hver gang jeg ser ham tenker jeg på Salomos visdom, og den barmhjertige samaritan og andre utmerkede menn.

Sterke drikker kan han ikke smake og tør ikke bukke mot glasset.
Det er intet i verden han holder kjærere enn
meg og selvfølgelig holder han seg aldri til
flasken. Like siden bryllupet har han alltid vært
en ordensmann, og aldri delt selskap med noen som er
beruset, dominert og holdt spetakkel i huset.
Huslig hygge, fred og ro gjør meg alltid fornøyd.
Kort sagt, jeg har fått en i alle henseende meget u-
alminnelig velgjørende, fornuftig, strevsom, ærbar og
ordentlig mann. Vår eneste lille sønn er også meget
snill og fornuftig og er aldri noe
uskikkelig, hvorfor jeg også kaller ham Kristian
bragutt, hvilken tittel heller ikke er så
urimelig. Ja, lev vel! Skriv snart, og adressen er Hel-
mo, og la meg se at du snart telles blant de forlo-
vede. Hils mine venner og si at jeg er blitt så u-
beskrivelig frisk og glad ihu og befinner meg så
lykkelig som tenkes kan.

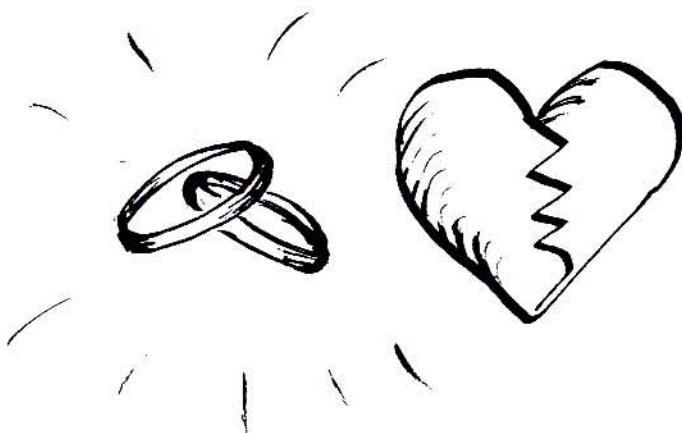
Din venninne
Hilda Hagen.

P.S.

Les annenhver linje så får du mitt sanne forhold til mannen!

D.S.

Avskrift fra Heimhug nr. 2, 1990.

VERDENSPREMIERE PÅ JULEGRANTENNING PÅ ALTEREN

Søndag 1. desember møtte i overkant av 200 mennesker opp ved skolen like før kl. 17.00. Felles for alle var at de ønsket å oppleve den første ”offentlige” julegrantenninga på Alteren.

Spenninna var på forhånd knyttet til været. De fleste hadde erfart julegrantenning på Mo, en eller flere ganger i blåst og kulde. Lykken sto oss bi, i hvertfall i år. To minusgrader og oppholdsvær var nesten for godt til å være sant.

Klokka 17.00 begynte Alteren musikkorps å spille ”Vi tenner våre lykter”, samtidig som alle lysene på skoleplassen ble slukket. I neste øyeblikk tentes julegrana. Det ble en fin effekt. Folk applauderte og stemninga var satt.

Knut Haugen, som er initiativtaker og primus motor for tiltaket, ønsket velkommen og informerte kort om hva som skulle skje.

Korpset med dirigent Robert Smith, fortsatte å spille julesanger; bl.a. ”Glade jul”, ”Deilig er jorden” og ”På låven sitter nissen”, mens folk gikk rundt juletreet.

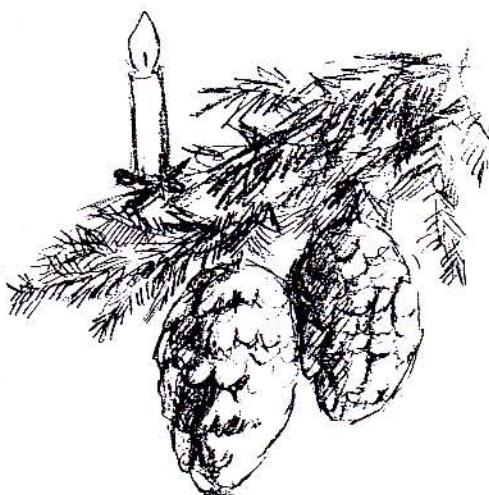
Kort tid etterpå kom julenissen med følge, i hest og slede. Det var veldig populært. Dessverre ble noen av de minste ungene fri for julenissepakke. Det kunne lett ha vært unngått hvis de største ”ungene” hadde vist hensyn og stilt seg lengre bak i køen. ”It’s hard to be a Nissemainn”!

Til slutt ble det servert varm gløgg og kakao med krem. En hyggelig avslutning på en ellers vellykket adventskveld.

TV Helgeland hadde en bra reportasje dagen etterpå, der de på en fin måte viste den aktive bygda som flittig bruker skola si. På denne måten fikk vi profilert Alteren positivt med hensyn til debatten om skolenedleggelse.

Tusen takk til alle som bidro slik at arrangementet kom vel i havn!

På vegne av komiteen: Britt Nancy Westgaard.

En nisses bekjennelser

Å være nisse er i utgangspunktet en givende og gledelig oppgave. Det var så varmende og godt å se de minstes glade fjes lyse opp da jeg ga dem noe fint eller noe godt til jul. Ungene hadde respekt for julenissen. Noen ble til og med redd meg og torde nesten ikke ta i mot det jeg hadde å gi. De største stilte seg ofte bakerst i køen for å forsikre seg at småsøsknene fikk seg en pakke. Dette varmet mitt hjerte og minnet meg om noe av det jula står for; medmenneskelighet, kjærlighet og ettertanke. Før ga ungene meg en klem og takket ærbødig for det de fikk. De hadde stjerner i øynene og ville ikke la meg gå før de hadde sunget en sang. De modigste ville sitte på fanget og hvisket i øret mitt at de allerede gledet seg til neste jul og håpet at jeg ville komme tilbake. Da lovet jeg at det ville jeg, og et løfte er et løfte. År etter år har jeg besøkt ungene og gitt dem en gave i julens tegn. Men... Alt er ikke som før. For å si det som det er, det var best å være nisse før.

Då eg prøva meg som redaktør -

Som mange vet, har ungdomslaget en verdifull kulturskatt i sine arkiver. Det er de tettskrevne protokollene som det står "lagsavisa Heimhug" på. Mye godt stoff ligger der mellom de gamle permer. Med tanke på evt. nye leser, kommer her en snakebit som viser at redaktørene hadde problemer med å få inn stoff i gamle dager - også i gamle dager ...

Eg va ikkje lite kry då eg vart redaktør av Heimhug. Eg kom til å tenkje på mykje av det eg har lese om kva stor makt pressa er, og kor mykje ho har å seie i kulturutviklinga. Men eg tenkte og på det store ansvare. Det har noko på seg å redigere ei avis. Ein redaktør kan ikkje lite på journalistane, og slett ikkje på dei tilfeldige skribentar. Stoffet må nøye saumfarast, så ein ikkje prentar tull og vas, for ikkje å snakke om beintfram løgn.

Eg ha óg som ei otte for at det ikkje vart rom åt alt stoffe; men røynte det på fekk eg kasta det minst viktige i papirkorga, og elles prent med små typar.

Jaha - så gjekk eg og venta på stoff, ja eg venta verkeleg, for tia gjekk og det tok på å sjå smått ut. Eg såg i postkassa kvar dag, på slutten fleire gonger om dagen. Eg opna ytterdøra varsamt kvar måra ifall eit brev var stokket i dørsprekka om natta. Det er vel dei som kalles 'anonyme', dei som lurer brev med avisstoff i dørsprekka nattestider. - Ikkje dusta hverken å sjå eller høyre.

No må eg gjera noko med dette her, tenkte eg. Eg tok meg ein tur åt jarnverksbyen. Eg for då der og lura som ein annan redaktør. Kankje eit lite slagsmål, ein arrestasjon. Det er jo av deit ting som høyrer eit velordna bysamfunn til. Men du skal aldri tru det. Berre sur vestavind og kaldskletta var det nok av.

Då var det eg møtte han Emil - E. H. Johnsen, som er hans fulle namn. Han emil er journalist, sportsreportør og ein mykje nytta referent på alle mulige slags møter. Han har vore ein sviptur i Amerika og.

Ja han Emil va akkurat same greie karen som i gammeldaga, då vi gjekk og va snusetera ilag på Båsmoen. - "Kaffe og ein prat," sa han på sin vanlege kjappe måte.

Det va stilt og fredeleg på kafeen. Berre ein gamalvoren plurdaling sat med eit lite bord og åt - åt heimbaka lefse med gomme på. eg lika ikkje riktig at han Emil sku sjå at her enno va folk så gammeldags at dei åt gomme.

- "Og så har du vore i U.S.A.?" sa eg for å få praten igang.
- "Ja, eg reiste med D.N.A.L. og kom att med D.N.L.S. Hyggelig tur. No ha eg vore heime i Tjøtta på ferie. Reiste heimanfrå med H.D.S. til Mosjøen og med N.S.B. derifrå og hit."
- "Kva har du tenkt å bedriv her no?"
- "Jau ikveld skal eg referere to møter - fyrst i I.O.G.T. og så eit i Sentrum. Det er møte i N.R. avdeling av N.K.P. med fyredrag om G.P.U. og S.S.U.R.S." Og så prata han i veg i eitt kjør - om N.K.L. og N.S.K., om telegrammer gjennom N.T.B. og A.P., om F.N. og Be-Ne-Lux og...
 - "Nei stopp no ulite," sa eg. Politikk e eg ikkje interessert i. "Eg rediger ei opolitisk avis."
 - "Rediger??" Han sette store auga på meg.
 - "Jau eg er redaktør for Heimhug. Har slutta med kroppsarbeid," sa eg.
 - "Det er sanneleg ei stor nyheit for meg," sa han Emil. "Ja mi avis sakser jamt frå Heimhug - originalt stoff og kultivert språk."

Den her gongen får visst avis di sakse blanke spalter og fylle dei ut sjølv, tenkte eg, men sa det ikkje.

- "No må du fortell meg noe om den lokale utvikling her," sa han Emil. "Til dømes klubb- og sportsliv og elles kva som helst."

Eg gjekk då på med å legg ut om I.K.E., om Mo I.L. og A.I.L. og videre om Mo A.U.L., Mo K.U.F., nevnte også B.og Y. I.L. og mykje av same slaget som eg antok ha interesse for ein bladneger. (Uff, no glømt eg vesst at eg e redaktør sjøl.) Då skrapa det kvasst i ein stol attom meg, og plurdalingen spratt fram på golvet. Han såg reint olm ut.

- "Ka i svarte Hitler e det slags språk dokk bruk kara?" Ja det ville han vite.

- "Initialer," sa han Emil på sin knappe måte.

Eg lika ikkje at han Emil kanskje fekk inntrøkk av at her enno va sågne urmennesker som ikkje forsto seg på kultivert og moderne språkføring. Eg la då iverg om papirrasjonering, valuta og sparing på arbeidskraft.

- "Du må då forstå," sa eg åt plurdalingen - "at for kvar bokstav ein sparer, sparer ein på papiret, og spart papir betyr valuta," sa eg. "Tenk no berre på eit så ukristeleg langt ord som Stålkameratene, det ville utmerket godt greie seg med ein S, og kanskje neste år med ein liten s. Enn Mo Pinsemenighet - greier seg flott med M.P."

- "Tull!" sette plurdalingen i. "Nei eg forstår det eg. Dokk e nokka fordømte kommunistar, og for det at kommunistan no står berre 8 m. frå Mykjen, vil dokk tel å innfør kinesisk tegnspråk." Ja just så sa han. Hen meinte sjølv sagt 8 km. frå Mukden.

Han Emil dreg opp klokka.

- "Må avstad no, møte i I.O.G.T."

- "Takk for kaffen då," sa eg. "Og skriv du eingong meir enn du treng åt di eia avis, så kom ihug Heimhug."

- "Adresse?" sa han Emil.

- "Alteren," svara eg. Han snudde seg i døra.

- "Initialer?"

- "H.U.D. - men kom ihug "H" og "D" i gåsauga," sa eg.

- "O.K. og på gjensyn!" svara han og for ut.

Eg snudde meg for å få istand ein noko meir forsonleg prat med den arge plurdalingen. Då sat han med handa under kjaken og nynna på tonen "Eg gjette Tulla i femten år", og så trødde han takten med skallkommingan.

Han lest så han ikkje såg meg.

Heimhug, 20.3.1948.

Jens Aasen.

Sett tegn den som har tid.

(setteranmerkning)

En god ting kan ikke gjentas for ofte: Vi tar gjerne imot stoff til bladet; det være seg egenprodusert eller stjålet: vi eier ikke skrupler.

Hilsen Heimhug-komiteen.

Avskrift fra Heimhug nr. 4, 1988.

- Se, her er dagens
post til "Heimhug"-

JULEKONSERT PÅ STEINRØYS

Lørdag 30. desember var det invitert til førjulskonsert på ungdomshuset .
Heimhugs utsendte var ute i god tid,for hun regnet med at det var fullt opp av musikkglade
Alternværinger som ville gjøre stas på bygdas musikanter.

Så mye publikum var det dessverre ikke, uvisst av hvilken grunn.
Men de som var der,fikk med seg en fin og variert konsert.
Alteren musikk-korps består nå av bare voksne . De stilte i nye "uniformer",
hvite gensere med korpsets navn på brystet .
Korpset har også fått ny dirigent,Robert Smith.
(han hadde ikke fått genser)

Han ønsket velkommen og innledet første avdeling. Korpset har naturlig nok ikke full
besetning,bl.a. mangler de klarinetter. Likevel hadde de en fin balanse mellom de
ulike stemmene,og fremførelsen var det ikke noe å si på.
Der er mange gode musikanter,ingen nevnt ingen glemt.
Jeg syns det var en veldig fin klang i korpset ,spesielt vil jeg fremheve grovmessingen.
En ting er sikkert : med så få på hvert instrument nytter det ikke å "lurblåse "...

For å verve flere medlemmer kan de jo gå ut med slagordet : " begynn i Alteren
musikk korps og bli en solist du også..."

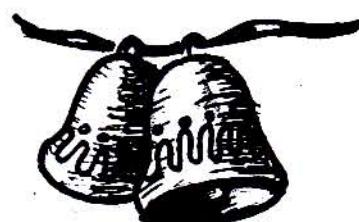
Etter at de voksne hadde spilt, var det tid for aspirantkorpset.
Og det spirer og gror virkelig i rekkene.Jan Solvang har hatt ansvar for instruksjonen av de
unge musikerne.
Hele 11 aspiranter kunne sette seg bak sine notestativer ,klar for sin debutkonsert.
Ikke nok med at de fikk lyd i instrumentene (det kan være vanskelig nok),
de spilte også flerstemt.
Mange av dem hadde bare spilt i 5 uker,så det var helt utrolig hva de kunne prestere.

Etter første avdeling som bl.a. inneholdt kremlåten "Rocking around the christmastree ", var
det tid for kaffe og kakesalg. Flere runder med årer ble det også tid til.
Det å drive et korps er et økonomisk løft,så det er viktig med inntekter.
Derfor var det jo synd at ikke flere hadde tatt seg tid til å møte opp,men det blir nok flere
konserter fra den spilleglade gjengen fra Alteren.

Utenom de musikalske perlene må jeg få berømme Arne Steinbjell for hans utrolig raske
trekning av åre -og loddsalget.
Onde tunger påsto at det gikk så fort fordi korpset skulle ha julebord samme kveld,
men sånt sladder tar vi ikke alvorlig.

Og hvordan julebordet gikk ? Nei se det er en annen historie.....

MR.

Sanger med nostalgi

*Et bukett sanger nedskrevet av Anne Sletten (1896-1992)
Skjærvika, den 24.6.1978.*

Hvorfor var du troløs

Hvorfor var du troløs mod meg kjære pige
hvorfor sørderrev du kjærighetens bånd?
Var jeg deg for fattig - du var jo den rige,
hvorfor rakte du mig da din venskaps hånd?

Før sang jeg glad som fugl i tause lunde
og jeg nynnet så mangen elskovs sang.
Titt ved midnattstid jeg hos min pige blunde
medens alt på borgen gik sin vante gang.

Ofte har jeg stått i borgens gyldne sale
ofte har jeg drømt mig om en bedre tid,
jeg stod på terrassen og skuet ned i dale,
så at solen sank en sommeraften bliid.

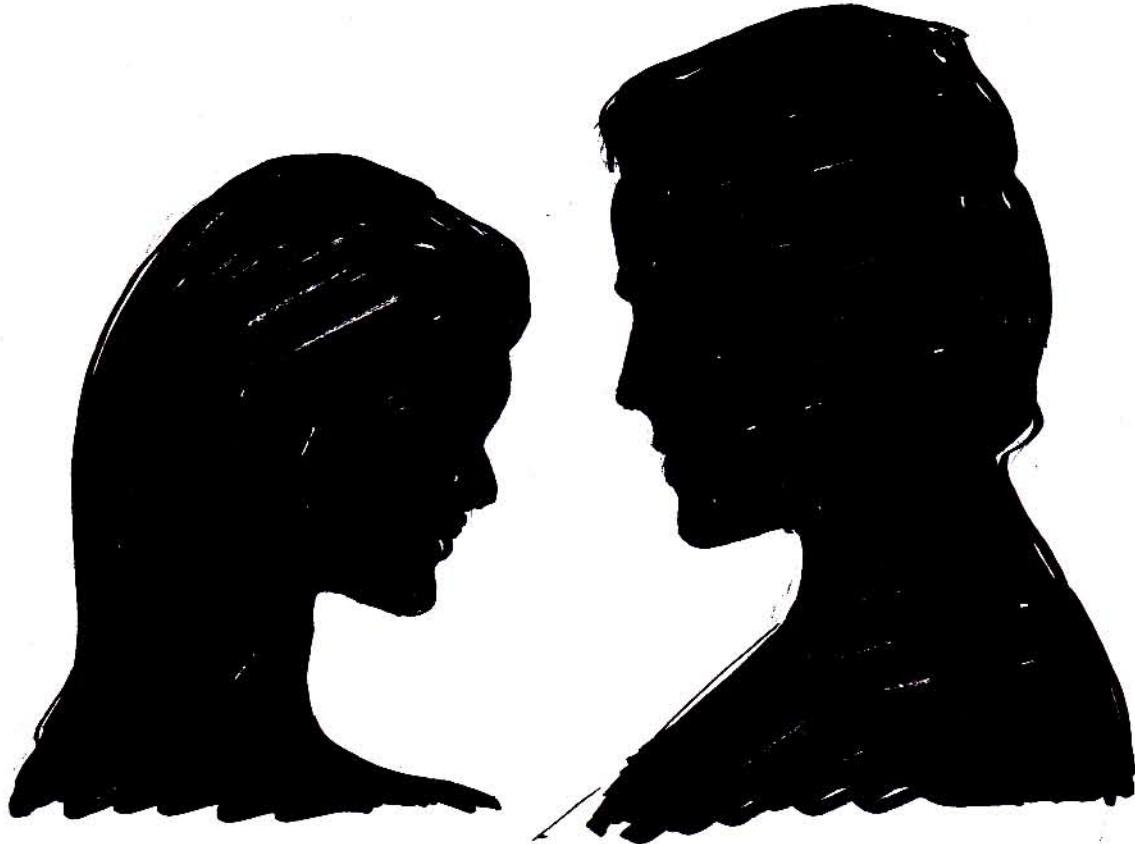
Måske da forbi min hytte du vil ile
når du sorgfull av vennerne forladt
O så kom da kjære og hos mig seke hvile
gå blott ei forbi ut i den mørke nat.

Han kom som en drøm

Han kom som en drøm en sommerkveld
hvilte en stund så bod han farvel.
Hun så ham ei før, hun så ham ei siden,
sin fred har hun mistet for levetiden.

Sommeren kom og sommeren gikk
hjertet blev sykt av å lengte slik.
Øyet blev matt av de våkne netter;
han kommer nok sikkert når løvet spretter.

Men løvet det spratt og løvet falt av,
så lagde man hende ned i sin grav.
Graven blev smykket med hvite konvaller,
det passet så godt for den unge alder.

Lett

KRIS

FEST-MIDDEL	AKTER-KRY	FISK	NORSK-SKUE-SPILLER	STAM-ME-TEGN	EMNE	ENG-TITTEL	DVD
GLAD				HVILE RED-SKAP			
MYNT		SKA-KER TREG				VIRK-SOM	
	ÅTE LEDE		MEL-DING PIKE		KONJ SINT		
DÄRLIG						FIN	
US-SEL					GUD-INNE		
STY-RE		VI-TAL	RUS-LE		RED-SKAP		
HOV-DYR			GARN REM	MINS-KE			
ULL				SINT	MYNT	SUPE	
BRÄK PUTT	KA- PUTT	HOV DYR	PIKE KANTON		HER-RED		
					HO-VED-STAD		
PIKE SINT				SPI-RE		EGEN-SKAP PIKE	
	-		FAMI-LIE	VARM	PLAN-TE	US-SEL	OPP-HAV
ROY'S		BÆR	FUK-TIG			BE-SLA	
FUG-LER	UTØY		KØSE-LIG TYSK BY		DANS GUD		
						DRAKT HAST	ORG. FORK.
BLOMST			FIXATE TIDS-RØM				
			ELV		GUTT		
BÅND	VÅ-PEN	FETT	PRON.			TALL MÅL	
LEIT STEM-MER	TALL STEM-MER		SKAP-NING		EM-BETS-MANN		
			VI-SER	TONE	SUP-TE		HA
HELT VOKS-TE			IN-SEKT			HÅN GREP	
			DIKT FUGL			LF-VER TONE	
BRA-KE				KONJ.			
		FISK		FYR			
STUND	GUTT		ATAL				

Rett løsning sendes til :

Ina Førnbakk
Solbakkens 12
8616 Båsmo

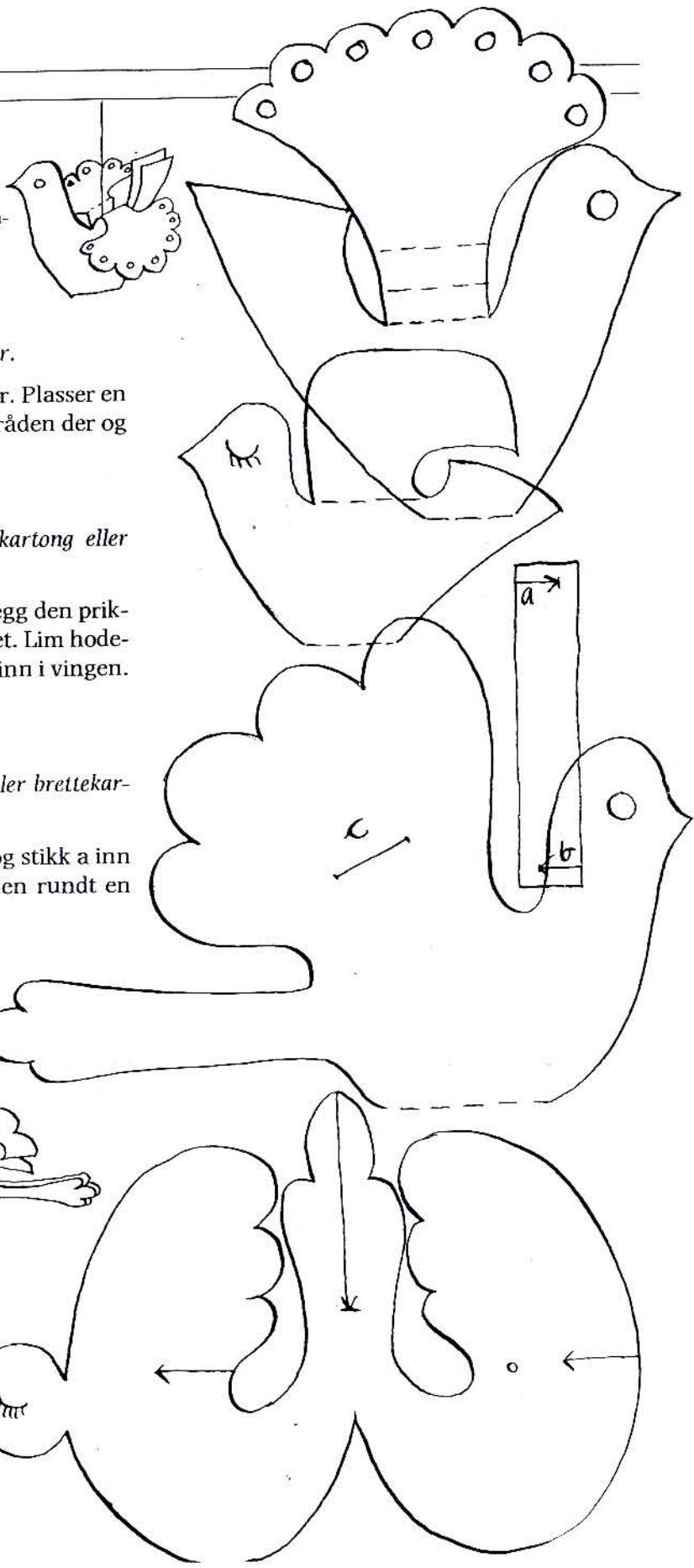
Vinneren får en fin premie!

Arbeidstegningen viser ovenfra og ned: Illustrasjon av og mønster til *fugl 2*.

Mønster til *fugl 4*.

Mønster til fugl 5 (inkl. strimmel) og illustrasjon.

Mønster og illustrasjon av fugl 6.

JULETREFEST !!!

**ÅRETS JULETREFEST FINNER STED PÅ
STEINRØYS 4. JULEDAG KL 17.00
TA MED MATFAT OG GODT HUMØR, OG KOM!**

Smått om litt ... litt om smått

SHOW!

Tirsdag 5. november samla teatergruppa neste års teatertropp. Samtlige fikk en «briefing» på innholdet av støsatsingen, som lover å bli bra. Vi har som nevnt før «kjendiser» som Bodvar Moe, Bjørn Skogly og Mari Hagen med på lag. Forfattere er Ronny Klaussen, Mette Røbereng, Ingvild Gjølstad og Asbjørn Straumfors. Kan vi si noe mer...? **Gled dere!**

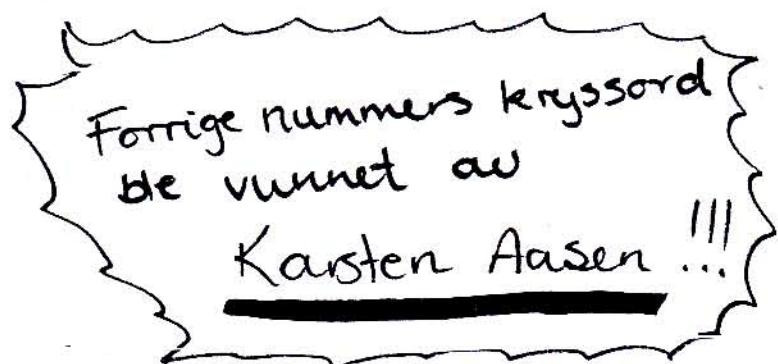
SKIVENNER.

Idrettsgruppa arrangerer skismørekurs på Steinrøys tirsdag den 14 januar 1997. Fra kl 1800 til kl 2200.

Påmelding kan skje til Geir på telefon 75 16 27 74 eller til Bjørn på telefon 75 16 28 25.

Meld deg på i god tid da det kan ha en viss betydning i forholdet til dine nærmeste. (Hva er vel mere slitsomt for ørene enn ski som er bakglatte).
KAFFESALG.

Med hilsen idrettsgruppa.

**JULESOARE ,4. JANUAR PÅ STEINRØYS. DJANGO
SPILLER OPP! 200 KR. PR. BILLETT.**

Årets høstbasar hadde litt dårligere oppslutning enn tidligere år, og innbrakte 16670 kr. netto.

Her er Hans, Mary, og Oddmund ved loddbøkene.

Underholdninga ble framført av Linn Nordeng, Kristina Eivindsen og Ørjan Eivindsen.

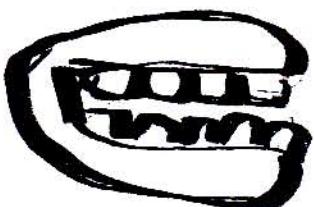
AGURK- NYTT

Melding om soareaction i Steinrøysbakkan:
Hardtslående by-folk sku kanskje bærre hold seg heime i frå Altern.
Dæm bør tænk på ke lættpåverkeli bygdefolke e. Dessuten vil vi ha
jakkan våres i fred!

Asfaltangsten e redusert på Alterneset, no så snyen e kommen, men
befolkningsa forbered seg når som helst på et anna slags anfall.

Ellers kan vi meld om at på basarn vant de samme som i fjar, og i
forfjor, og året før dær, og året før dær...

Basargåte: Hvem sine tenner lå igjen i Lillealteren ,under årets
høstbasar ?

Tanker fra en redaktørkrakk.

Ordet *bladbieger* får på en måte nytt innhold den dagen du står med kaldsvetten fra prestasjonsangsten i grimer nedover trykksverta som av en eller annen grunn har plassert seg i fjeset ditt. Du får et glimt av deg sjøl i speilet, og skjønner plutselig hvordan selvsamme ord antagelig oppsto. Assosiasjonene trenger seg på at f eks *sebra* kunne vært et like bra ord. Men hvem har hørt om en bladsebra -?

Nok om det.

Vi i redaksjonen har nå såvidt begynt å bli lunken i trøya på redaktørkrakken. Vi fikk en utmerket anledning til å bli kjent med hverandre, og vi synes sjøl det er en interessant konstellasjon av mennesketyper, om ikke annet! Det alene skulle jo borge for kreativitet, men la oss nå ta ett år om gangen. Å lage "bøgdablad" er ikke så enkelt som det høres ut for. Hvem har forresten sagt at det høres enkelt ut?

Om det i året som er gått har vært verd å lese det vi har prestert får leserne bedømme. Men potensialet er ihvertfall stort, det bor jo bare spennende mennesker i vårt nærmiljø. Vi er alle unike med vårt eget uttrykk som ikke ligner noen annens. Og *det* er ganske fanstastisk. Hurra for deg og meg.

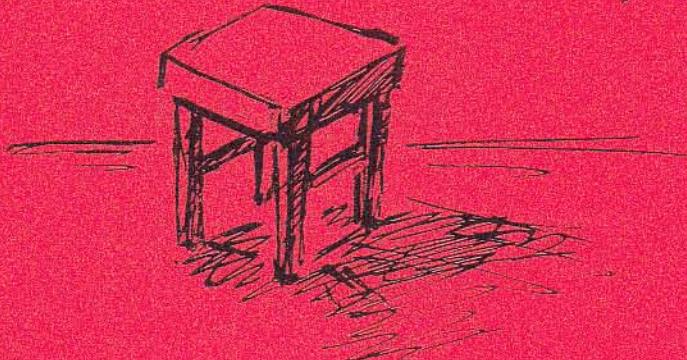
Og alle har *noe* å fortelle. Likevel er det en overdrivelse å si at Heimhugs redaksjon flommer over av entusiastiske stofflangere, umsynkyld bidragsytere. Men såfremt vi ikke faller i dunge av utmattelse etter dette første året, eller verre blir avsatt ved neste korsveg, blikker vi lyseblått framtid i møte. Med kreativiteten slumrende bak hypofysen et sted. Men uansett, et puff i ny og ne hadde gjort seg. Så kom igjen - vi trenger hverandre!

Ann Elise

Ina

Ann Elise

Veny

God jul alle Heimhugs venner!
Og alle med *heimhugen* levende i hjerte og sinn
mot barndomslandet – hvor det enn måtte være

Ina
Nancy
Ann Elise